

ΥΠΌΤΙΤΛΟΙ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 06
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ
ΜΗΚΟΥΣ ΔΡΑΜΑΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΔΗΜΟΣ ΔΡΑΜΑΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ 43ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ
ΔΡΑΜΑΣ

Οι ταινίες, τα λόγια, οι εικόνες

«Θέλει πολλή προσπάθεια για να μη σε σκέφτομαι» ομολογεί, στην αρχή της ταινίας «Bella» της Θέλλιας Πετράκη, η κεντρική αφηγήτρια, στο ονειρικό και ταυτόχρονο οδυνηρό ταξίδι της στο παρελθόν, συγκεκριμένα στην Αθήνα του 1987 όπου τα πάντα μπορούσαν να συμβούν στη ζωή της. Στο σκοτεινό παραμύθι «Χάνσελ» το τηλεοπτικό «Dark» συναντά το παραμύθι των αδελφών Γκριμ και η έννοια του χωροχρόνου αποκτά λειτουργική χροιά στο πρότζεκτ της Βίβιαν Παπαγεωργίου. «Το αγόρι είναι ναρκοληπτικό. Κοιμάται οπουδήποτε». Η «Μελατονίνη» του Νίκου Πάστρα είναι μια διαφορετική –τουλάχιστον σε επίπεδο αφήγησης– ερωτική ιστορία (αφορά τον έρωτα ενός αγοριού και ενός κοριτσιού που γνωρίζονται σε ένα μπαρ) καθώς οι διάλογοι είναι ανύπαρκτοι, οι πληροφορίες δίνονται μέσω τεράστιων τίτλων και η ηλεκτρονική μουσική δίνει τον ρυθμό. «Εσύ βάλε τα πράγματα στη θέση τους». Ο πατέρας στην «Άγρια Δύση» της Δέσποινας Κούρτη οδηγεί την κόρη του στην αυριανή μέρα όταν εκείνος θα είναι απών. Απουσία που τονίζεται από μια μελαγχολική, συνοδεία μπάντζο, μουσική υπόκρουση βγαλμένη από τα γουέ-

στερν παλιάς κοπής, των οποίων η αντανάκλαση φτάνει στην Ελλάδα του σήμερα. Το πικρό σχόλιο του «Μάους στόρι», σε σκηνοθεσία Μιλτιάδη Χρηστίδη, υπογραμμίζει ότι έρχεται κάποια στιγμή στη ζωή του καθενός που ξυπνά το ποντίκι μέσα μας. Η ταινία λέει λίγα –άλλωστε τα ποντίκια δεν μιλάνε– αλλά δείχνει πολλά από τη μονότονη καθημερινότητα του Γιώργου Αρμάους που σπάει ή όταν τη νοστιμίζει λίγο τυρί ή η παρακολούθηση της σεκάνς ευτυχίας και ονείρου από το «It's a wonderful life» του Φρανκ Κάπρα. Το σινεμά μπορεί να αποδειχτεί πιο νόστιμο και από ένα κομμάτι camembert. Στο «Φυσσαρμόνικα μαν» ο Μάκης Παπαδημητρίου –ο οποίος έχει και ένα απολαυστικό πέρασμα στο «Μάους στόρι»– είναι ο πατέρας που κλέβει την κόρη του για να μοιραστεί επίσης ένα κομμάτι ευτυχίας μαζί της. Ο Αλέξανδρος Σκούρας δείχνει με λιτό και αδιαπραγμάτευτο τρόπο το δέσιμο μιας ιερής σχέσης που δεν κόβεται με τίποτε. Μερικά διάσπαρτα αποσπάσματα από κάποιες ταινίες του ελληνικού τμήματος που απολαύσαμε τις μέρες του φεστιβάλ. Συνεχίζεται...

Κωνσταντίνος Καϊμάκης

Αργύρης Παπαδημητρόπουλος

«Το να κάνεις σινεμά στην Ελλάδα είναι πράξη ηρωική»

Από τη Δράμα του μακρινού 1998 ξεκίνησε η κουβέντα μας με τον σκηνοθέτη του «Suntan» για να καταλήξει στο σήμερα

Συνέντευξη στους
Μαρίνα Αγγελάκη,
Παναγιώτη Φρούντζο
Φωτογραφία
Μαρίνα Αγγελάκη

Μιλώντας με τον πρόεδρο της κριτικής επιτροπής του Εθνικού Διαγωνιστικού Προγράμματος Αργύρη Παπαδημητρόπουλο για τη Δράμα, το φεστιβάλ της, το μικρό μήκος και τις δυσκολίες των κινηματογραφιστών στην Ελλάδα.

Πότε ήρθατε πρώτη φορά στη Δράμα;

Το 1998, προτού καν ξεκινήσω να σπουδάζω σκηνοθεσία, για να δω τι ήταν αυτό το φεστιβάλ για το οποίο όλοι μιλούσαν και για να παρακολουθήσω ταινίες απ' όλον τον κόσμο. Εκείνη την εποχή το να κάνω μια ταινία και να διαγωνιστεί στη Δράμα μου φαινόταν απλυσίαστο όνειρο. Το 2003 έφερα την πρώτη μου ταινία στη Δράμα. Από τότε έχω έρθει άλλες έξι επτά φορές, είτε με ταινίες που έχω σκηνοθετήσει είτε για να υποστηρίξω ταινίες φίλων είτε με φιλμ στα οποία ήμουν παραγωγός. Αλλά είχα να επισκεφτώ το φεστιβάλ πάνω από δέκα χρόνια.

Βλέπετε διαφορές ανάμεσα στο 1998 και στο σήμερα;

Ναι, βλέπω διαφορές. Είναι πολύ σημαντικό που το Εθνικό Διαγωνιστικό και το Διεθνές Διαγωνιστικό είναι μικρότερα προγράμματα με πολύ λιγότερες ταινίες, παρόλο

που οι αιτήσεις ήταν περισσότερες από ποτέ. Νομίζω ότι έτσι πρέπει να κάνουν τα φεστιβάλ. Να έχουν αυστηρή επιλογή και όχι να προβάλλουν όλη την παραγωγή. Μπορεί να είναι σκληρό για όσους αποκλείονται, όμως έτσι κάνουν όλα τα φεστιβάλ και με αυτό τον τρόπο αποκτούν κύρος. Από την άλλη η πόλη έχει αλλάξει, ο κόσμος όλος έχει αλλάξει. Υπάρχουν φοβερές διαφορές. Εγώ ο ίδιος έχω αλλάξει. Ήμουν ένα παιδί που κοιτούσε τον κόσμο με γουρλωμένα μάτια στη Δράμα και από τότε έχω κάνει ταινίες, έχω ταξιδέψει, έχω πάει σε μεγάλα φεστιβάλ, οπότε βλέπω τα πράγματα εντελώς διαφορετικά. Νιώθω πάντως ότι είναι ένα φεστιβάλ το οποίο κερδίζει έδαφος συνέχεια. Είναι ίσως το πιο σημαντικό φεστιβάλ μικρού μήκους των Βαλκανίων και μπορεί να πάει ακόμη παραπέρα.

Φέτος ήρθατε στη Δράμα έχοντας τον ρόλο του προέδρου της κριτικής επιτροπής του Εθνικού Διαγωνιστικού Τμήματος. Πώς υποδεχτήκατε αυτή την πρόταση;

Αποδέχτηκα την πρόταση γιατί με πήρε τηλέφωνο ο Γιάννης Σακαρίδης, ο νέος καλλιτεχνικός διευθυντής, στον οποίο πιστεύω πολύ. Ήταν πάντα ένας άνθρωπος με όραμα και με το μάτι στην μπάλα και πάντα ένας άνθρωπος με το ένα πόδι στην Ελλάδα και το άλλο στον υπόλοιπο κόσμο. Ήξερα λοιπόν ότι θα προσπαθήσει να κάνει κάτι πολύ καλό. Οπότε με το που μου το ζήτησε, δεν το σκέφτηκα πολύ. Του είπα ναι από το τηλέφωνο. Επίσης για μένα είναι σημαντικό να βλέπω τι κάνουν οι νεότεροι από εμένα και προς τα πού πηγαίνει το ελληνικό σινεμά. Πάντα με ενδιέφερε, πάντα ανακατευόμουν με τις ταινίες των νέων ανθρώπων και τώρα έχω την ευκαιρία να έχω μια συνολική εικόνα γι' αυτό.

Θεωρείτε προαπαιτούμενο για έναν κινηματογραφιστή να περάσει από το μικρό μήκος;

Όχι, τίποτε δεν είναι προαπαιτούμενο. Μπορεί κάποιος να γυρίσει μια μεγάλου μήκους στα 16 του και κάποιος άλλος, αφού έχει τραβήξει δέκα μεγάλου μήκους, να γυρίσει μια μικρού μήκους στα 60 του. Το μικρό μήκος είναι ένα αυτόνομο είδος. Δεν είναι το σκαλοπάτι για το μεγάλο μήκος. Είναι παρεξηγημένο είδος. Δεν είναι άσκηση· είναι τελείως άλλη φόρμα.

Για κάποιους δημιουργούς η ταινία μικρού μήκους είναι συνυφασμένη με την έννοια της νιότης. Συμφωνείτε με αυτό;

Καλά κάνει και είναι. Είναι ωραίο να είσαι νέος και να κάνεις είτε μικρού είτε μεγάλου μήκους ταινίες. Είναι ωραίο να κάνεις ταινίες. Και όταν κάνεις ταινίες, είσαι ούτως ή άλλως νέος όσων χρόνων και να είσαι. Οπότε όλες οι ταινίες είναι συνυφασμένες με την έννοια της νιότης.

Πιστεύετε ότι τα βραβεία ή η συμμετοχή σε ένα φεστιβάλ βοηθούν ένα δημιουργό να πάει παρακάτω;

Τα βραβεία και οι συμμετοχές σε φεστιβάλ μπορούν να βοηθήσουν το βιογραφικό σου. Από την άλλη, ένα βραβείο δεν σημαίνει τίποτε παραπάνω από το ότι η ταινία σου άρεσε σε πέντε συγκεκριμένους ανθρώπους. Τα βραβεία δεν είναι τόσο σημαντικά όσο νομίζουμε. Κατάφερα να προχωρήσω και να κάνω ταινίες χωρίς να έχω πολυβραβευμένες μικρού μήκους. Περνάς πολύ ωραία το βράδυ που παίρνεις το βραβείο, αλλά στην πραγματικότητα σημαίνει πολύ λίγα πράγματα.

Μια αξιοπρεπής με επαγγελματικούς και καλλιτεχνικούς όρους ταινία μικρού μήκους είναι μια δύσκολη περίπτωση όπως μια ταινία μεγάλου μήκους;

Το να κάνεις οποιαδήποτε ταινία σε αυτήν τη χώρα είναι μια πράξη ηρωική, γιατί είναι μια χώρα η οποία δεν αγαπά το σινεμά –γενικότερα τον πολιτισμό– και δεν βοηθάει τους κινηματογραφιστές της όσο ψηλά και να φτάσουν. Αντίθετα βάζει εμπόδια ειδικά στους νέους. Όλες οι ταινίες στην Ελλάδα είναι μια δύσκολη υπόθεση. Γίνονται με ιδρώτα, κόπο και πολλή δουλειά από παρέες ανθρώπων που έχουν πίστη σε αυτό που κάνουν.

ARGYRIS PAPADIMITROPOULOS

"Filmmaking in Greece is an act of heroism"

Our discussion with the director of "Suntan" begins from Drama in the distant 1998, and ends in present day

An interview to **Marina Angelaki, Panagiotis Frountzos**
Photo by **Marina Angelaki**

A discussion with the Chairman of the National Competition Jury, Argyris Papadimitropoulos, about Drama, the Festival, and short film.

When did you first come to Drama?

It was in 1998, before I'd even started my film studies, to check out this Festival everyone was talking about, and to watch some films from all over the world. Back then, making a film that would compete in Drama seemed like an elusive dream to me. In 2003 I brought my first film to Drama, and I've been back another six or seven times since, either with films that I directed or produced myself, or to support friends' films. But the last time was more than ten years ago.

Have you noticed any differences between 1998 and now?

Yes, some things are different. I find it very important that the National and International Competitions are smaller programmes with much fewer films, although there were more submissions than ever. That's what I think festivals should do. Have strict selection criteria instead of just screening everything. It might be harsh for the eliminated ones, but that's how festivals work, and that's how they gain prestige. On the other hand, the city has changed along with the rest of the world. Things are tremendously different. Even I have changed. I used to be a wide-eyed kid in Drama, and now, having made films, travelled, visited big festivals, I view things quite differently. I do, however, feel that the Festival is constantly gaining ground. It's probably the most important short film Festival in the Balkans, and it has great potential.

You came to Drama this year as Chairman of the National Competition Jury. What made you accept the offer?

I accepted it because I received a call from Yannis Sakaridis, the new Artistic Director, whom I have a lot of faith in. He's always been a man with a vision and has always had his eye on the ball. And he's always standing with one foot upon Greece and the other upon the rest of the world. So I knew that he'd try to make something good out

of it. When he asked, I didn't mull it over. I just told him I'd do it, over the phone. Another thing I consider important is watching what people younger than me are doing, and what direction Greek cinema is taking. I always had an interest in it, and I always got involved in new creators' films. Now I've been given the opportunity to have to see the whole picture.

Do you consider experience in short film a prerequisite for a filmmaker?

No. There's no such thing as a prerequisite. One person might shoot a feature film as a 16 year-old, and another might make a short after ten feature films, at 60. Short film is a standalone thing. It isn't a step towards feature films. That's a misunderstanding. It's neither a stepping stone nor an exercise. It's a completely different thing.

Certain creators believe that the concepts of short film and youth are intertwined. Do you agree?

You bet they are. Making short or feature films when you're young, is great. Making films is great. And when you're doing that, you are young regardless of your physical age. So, yes, every single film is intertwined with the concept of youth.

Do you think participation in festivals and winning awards is a good boost for filmmakers?

Awards, festivals and such, look good on your CV. But an award just means a couple of people liked your film. It isn't as important as we think. I managed to progress and create my works without any award-winning short films. Sure, you're elated when it's placed in your hands, but it really doesn't have much bearing.

Is a short film that's adequate in professional and artistic terms as difficult to make as a feature film?

Making any film in this country is a heroic feat, because it's a country that doesn't love cinema – or culture in general – matter what they achieve. On the contrary, it creates obstacles, especially for the younger ones. Every film in Greece is a struggle. They're made with a lot of effort and work, by groups of people who believed in them.

**WINES OF
DRAMA**
authentic experience

**WINE PRODUCERS'
ASSOCIATION OF DRAMA**

ESTD 2009

MARKO
The Beauty Studio

ΥΠΟΤΙΤΛΟΙ

Αρχισυντάκτης: Κωνσταντίνος Καϊμάκης
Συντάκτες: Μαρίνα Αγγελάκη,
Παναγιώτης Φρούντζος
Μεταφράσεις: Πένια Καλοφωλιά, Λήδα Σουρλά
Σχεδιασμός: Αλέξης Κουβαριτάκης
Εκτύπωση: artstudio

subtitles

Chief-Editor: Konstantinos Kaimakis
Editors: Marina Angelaki,
Panagiotis Frountzos
Translations: Penia Kalofolia, Lida Sourla
Artwork: Alexis Kouvaritakis
Print: artstudio

Η γωνία του σκηνοθέτη Director's point of view

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ / EDITING MARINA ANGELAKI

ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ / NATIONAL COMPETITION

NTANIEL MPOUNTA ΟΤΑΝ ΓΕΛΩ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ, 17'

Μη με ρωτάς, έτσι πάει γιατί μέσα μου ξέρω τι σκέφτεσαι («Eye in the sky», The Alan Parsons Project)

DANIEL BOLDA WHEN I SMILE MY EYES CLOSE, 17'

Don't ask me, that's how it goes cause part of me knows what you're thinkin' ("Eye in the sky", The Alan Parsons Project)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΧΟΣ ΒΟΥΤΑ, 18'

Στην ταινία αναζητούμε τι υπάρχει πέρα από τις στατιστικές για την παραβατικότητα, τις εξαρτήσεις και τα παιδιά που μεγαλώνουν σε προβληματικές οικογένειες. Μια ρωγμή, ένα χαμόγελο ή μια αίσθηση ελπίδας ίσως;

DIMITRIS ZAHOS VOUTA, 18'

In the film we seek what lies beyond crime rates, addiction, and children growing up in dysfunctional families. A small crack, a smile, or perhaps even a bit of hope.

OLTJON LIPE PASHKA, 22'

Η ταινία αφηγείται με ρεαλιστικό τρόπο τη σχέση δύο αντρών, πατέρα και γιού, οι οποίοι ζουν μακριά από τον τόπο τους. Η αγάπη μεταξύ τους μεταβάλλεται σε σύγκρουση και τα όνειρά τους συντρίβονται, όταν η επιθυμία του γιου να επιστρέψει στην πατρίδα τους οδηγεί σε μια μοιραία απόφαση.

OLTJON LIPE PASHKA, 22'

The film realistically portrays the relationship of two men - father and son - who live away from their homeland. The love between them turns to conflict, and their dreams are crushed when the son's desire to move back home leads to a fatal decision.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΟΥΤΣΙΑΚΑΣ ΤΕΡΜΑ, 17'

Η αφετηρία και το τέρμα είναι κοινά για όλους. Στην ταινία ο Ανέστης έρχεται αντιμέτωπος με την παραδοξότητα της διαδρομής.

DIMITRIS MOUTSIAKAS BOURN, 17'

The starting and finish lines are the same for us all. In the film, Anestis is confronted with the absurdity of the journey in-between.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ Ο ΤΡΟΧΟΣ, 4'

Μια φιγούρα που διασχίζει την ιστορία του κόσμου. Που έρχεται αντιμέτωπη ή συμπορεύεται με την εξέλιξη του πλανήτη. Μια εξέλιξη που λόγω της αλόγιστης χρήσης της τεχνολογίας τείνει να τον καταστήσει ακατοίκητο.

YANNIS STEFANAKIS THE WHEEL, 4'

A silhouette making its way across world history. At times confronting or keeping pace with the evolution of the planet, where technology is so recklessly used, that it's threatening to make it uninhabitable.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

GEORDEN WEST (ΗΠΑ) ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΑΓΙΟΣ, 8'

Τα σώματα των queer, το θείο και η ιστορία μπλέκονται σε μια πνευματική ένωση. Αποτέλεσμα; Η μαγεία και η καινοτομία της ταινίας. Η δουλειά μου δείχνει τη δύναμη της μόδας και των μίντια να αποδομούν τις παραδοσιακές συμβάσεις του φύλου, της φυλής και της σεξουαλικότητας.

GEORDEN WEST (USA) PATRON SAINT, 8'

Queer bodies, divinity, and history entwine in a meeting of their minds. What manifests? Magic and innovation in Patron Saint. My work demonstrates the power of fashion and media to unpack traditional conventions of gender, race, and sexuality.

RADU BARBU (ΡΟΥΜΑΝΙΑ) ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ 14, 15'

Η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν να αναπτύξω τους χαρακτήρες και τις μεταξύ τους σχέσεις μέσα σε ένα μπάνιο, τον πιο προσωπικό και μικρό χώρο ενός διαμερίσματος, χωρίς να καταστρέψω την ισορροπία μεταξύ κωμωδίας και ρεαλισμού.

RADU BARBU (ROMANIA) A MESS AT APARTMENT 14, 15'

My biggest challenge was to develop all these characters and the relations between them in a bathroom, the most intimate and smallest space in an apartment, without ruining the balance between comedy relief and realism.

MICHAEL KARRER (ΕΛΒΕΤΙΑ) 22:47 ΓΡΑΜΜΗ 34, 10'

Η ταινία μου είναι μια απόπειρα να δραματοποιήσω αληθινά γεγονότα που παρατήρησα στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Για να μείνω πιστός στις αναμνήσεις μου, προσπάθησα να αναπαραγάγω την οπτική μου γωνία και την αντίληψή μου για το χρόνο.

MICHAEL KARRER (SWITZERLAND) 22:47 LINE 34, 10'

My film is an attempt to fictionalize real events that I have observed on public transportation. In order to stay as close as possible to my own memory, I have tried to replicate my point of view and my perception of time.

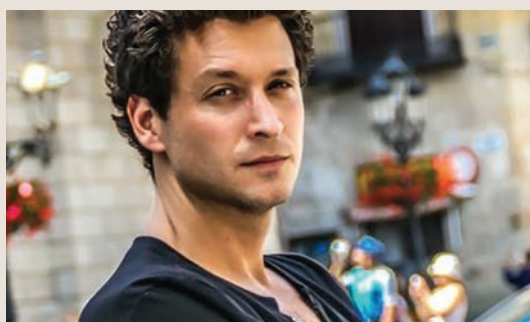
NIKOLA VUČINI (ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟ) ΑΝΑΠΤΥΞΗ, 21'

Προσπαθήσαμε να κάνουμε μια κωμωδία μέσα από το παράλογο μιας κατάστασης και της κοινωνίας μας η οποία αποκτά όλο και περισσότερη ανοσία στη λογική. Για εμάς τους φοιτητές είναι σημαντικό να συμμετέχουμε στο Φεστιβάλ Δράμας.

NIKOLA VUČINI (MONTENEGRO) DEVELOPMENT, 21'

We tried to make a comedy without the classical elements of the genre, through the absurdity of a situation, and of our society which is becoming more and more immune to logic. For us as students, it is important to be a part of the Drama Festival.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ / INTERNATIONAL COMPETITION

**ANNA (ΑΓΓΛΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ, ΙΣΡΑΗΛ)
DEKEL BERENSON, 15'**

Η «Αννα» είναι το δεύτερο μέρος μιας σειράς ταινιών που αποτελείται από πέντε μέρη και αφηγείται ιστορίες γυναικών διαφορετικών ηλικιών από όλο τον κόσμο. Το πρώτο μέρος, η «Ashmina», γυρίστηκε στο Νεπάλ και η «Αννα» στην Ουκρανία.

**ANNA (UK, UKRAINE, ISRAEL)
DEKEL BERENSON, 15'**

"Anna" is the second segment of a five part omnibus that tells stories of women of different ages and backgrounds from around the world. The first segment, "Ashmina", was shot in Nepal, "Anna" was shot in Ukraine.

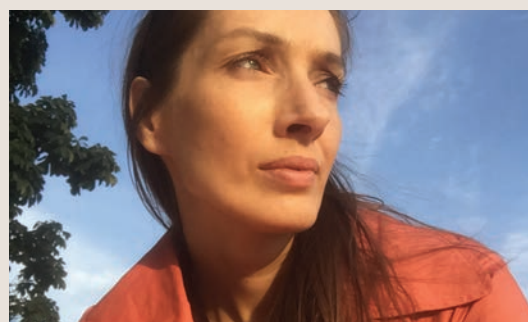

**FARZANEH OMIDVARNIA (ΔΑΝΙΑ, ΙΡΑΝ)
ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ, 12'**

Το «Σπουργίτι» μπορεί να κάνει το θεατή να αναρωτηθεί: «Είναι καλύτερα να φύγω ή να μείνω;» ή μάλλον: «Είναι χειρότερα να μείνω ή να φύγω;». Είμαι ευγνώμων στο Φεστιβάλ Δράμας που βοηθάει να διαδοθεί το μήνυμά της στον κόσμο.

**FARZANEH OMIDVARNIA
(DENMARK, IRAN)
SONG SPARROW, 12'**

The film may inspire the viewer to ask «is it better to go or stay?» or more accurately: «Is it worse to stay than to go?» I am so grateful to the Drama Festival to help spread the message of the film to the world.

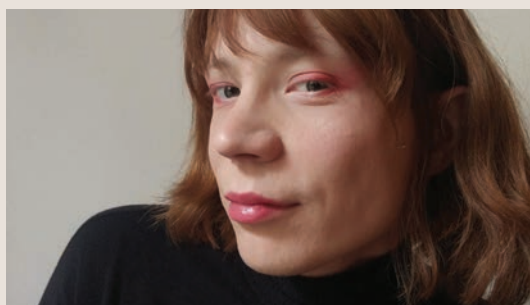

**LINA ASADULINA (ΡΩΣΙΑ)
ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ, 21'**

Χαιρετίσματα από τη Μόσχα. Χαίρομαι πολύ που η ταινία μου θα προβληθεί στη Δράμα αλλά λυπάμαι που δεν θα παραστώ. Ελπίζω και η επόμενη ταινία μου «Angel» να επιλεγεί στο φεστιβάλ και να μπορέσω να έρθω. Καλή προβολή.

**LINA ASADULINA (RUSSIA)
CONSOLATION, 2'**

Greetings to all the viewers and organizers of the Festival from Moscow. I am very happy that my film will be presented at Drama. I am very sorry that I am not attending the Festival in person. I hope that my new film, "Angel", will also be selected to participate in your Festival next year, and I will be able to come. I wish you a pleasant viewing.

**YAYA (ΗΠΑ)
ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΜΑΘΕΙ ΚΑΝΕΙΣ, 14'**

Αυτή η ταινία μου έδωσε την ευκαιρία να εξερευνήσω πόσο πιθανό είναι να έχει κανείς αυτοκτονικές τάσεις και πώς οι γυναίκες φροντίζουν όλους εκτός από τον εαυτό τους.

**YAYA (USA)
KEEP IT QUIET, 14'**

This film allowed me to explore the experience of suicidality and the experience women have of providing care for everyone besides themselves.

**ΧΑΡΗΣ ΡΑΦΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
(ΕΛΛΑΔΑ, ΓΑΛΛΙΑ)
ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ, 15'**

Δυσωμοναχικοί άνθρωποι συναντιούνται για πρώτη φορά. Τα σκυλιά τους επικοινωνούν. Ίσως και οι ίδιοι. Στη Δράμα πρώτη φορά παρουσιάζω ταινία μου.

**HARIS RAFTOGIANNIS (GREECE, FRANCE)
PREMIER AMOUR, 15'**

Two loners meet for the first time Their dogs interact. Perhaps they do as well. I am presenting a film in Drama for the first time. My background is mainly on documentaries.

**MARTINA MATZKIN (ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ)
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥ, 13'**

Η ταινία αφηγείται την ιστορία του Λούτσο, ενός διεμφυλικού αγοριού που προσπαθεί να δεθεί με τον πατέρα του κατά τη διάρκεια των οικογενειακών διακοπών. Είμαστε ενθουσιασμένοι που συμμετέχουμε στο φεστιβάλ και ευχόμαστε να απολαύσετε την ταινία.

**MARTINA MATZKIN (ARGENTINA)
THE NAME OF THE SON, 13'**

The film is a story about Lucho, a transgender boy who tries to bond with his father during a family holiday. We are thrilled to be part of the Festival and hope you enjoy the film.

INTERNATIONAL STUDENT COMPETITION

**RAGINI BHASIN (ΗΠΑ)
ΓΚΑΖΑΛ, 15'**

Καθώς η ταινία διαδραματίζεται σε στρατόπεδο προσφύγων, επισκέφτηκα μερικά στη Λέσβο για να κάνω πιο διεξοδική έρευνα. Είναι μεγάλη μου τιμή να φέρνω την ταινία εκεί όπου εμπνεύστηκα τους χαρακτήρες και την ιστορία.

**RAGINI BHASIN (USA)
GHAZAAL, 15'**

As the film is set in a refugee camp, I visited a few camps in Lesbos, Greece to be thorough with my research. I am very honored to bring the film back to where the foundation of the characters and the story started.

**KASIA BABICZ (ΠΟΛΩΝΙΑ)
ΚΑΤΙ, 14'**

Είμαι περήφανη που σε μια εποχή στην οποία όλοι αντιμετωπίζουν τη διαφορετικότητα με εχθρικότητα και καχυποψία αυτή η ταινία θα κάνει παγκόσμια πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Δράμας. Να χαίρεστε που είστε ο εαυτός σας.

**KASIA BABICZ (POLAND)
SOMETHING, 14'**

I am proud that in a time of aggression and distrust towards diversity, our drama/thriller will have its world premiere at the Drama Festival. Stay happy being yourself.

**NINA HOPF (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)
ΤΟ ΙΔΙΟ ΔΕΡΜΑ, 5'**

Αυτή η ταινία δεν είναι μόνο η πτυχιακή μου εργασία αλλά και φόρος τιμής στο δίδυμο αδελφό μου. Μοιράστηκε την προσωπική του ιστορία μέσα από το σώμα και τη φωνή του. Αν δεν ήταν ανοιχτός και ειλικρινής, αυτή η ταινία δεν θα υπήρχε.

**NINA HOPF (GERMANY)
THE SAME SKIN, 5'**

The film is not just my graduate film; it's also a tribute to my twin brother. For this he shared his personal story through his body and voice. Without his openness and honesty, this film wouldn't exist.

**ΖΑΚ ΣΙΜΧΑ (ΕΛΛΑΔΑ)
ΡΟΖΑ ΚΑΪΡΟ, 14'**

Πρόκειται μια μικροσκοπική ιστορία για την αποξένωση και τον φόβο με φόντο τα όρια ενός κοινοβίου στο κέντρο της Αθήνας και αποτελεί την πρώτη μου μικρού μήκους ταινία.

**JACQUES SIMHA (GREECE)
ROSA KAIRO, 14'**

The film is a microscopic story about isolation, set within the limits of a commune in the heart of Athens and it's my debut film.

ONASSIS
PRESENTS

ENTER

A SERIES OF ARTWORKS
CREATED AT HOME
WITHIN 120 HOURS

Κάνε ENTER στο μικρό μήκος

Δώδεκα ταινίες από την εποχή του lockdown θα προβληθούν στη Δράμα

Επιμέλεια **Παναγιώτης Φρούντζος**

Δώδεκα ταινίες του ENTER, ένα πρόγραμμα του Ιδρύματος Ωνάση, βγαίνουν από τα λάπτοπ και κάνουν πρεμιέρα στη μεγάλη οθόνη. Το 43ο Φεστιβάλ Δράμας δημιουργεί ένα ειδικό πρόγραμμα αφιερωμένο σε ταινίες που γυρίστηκαν κατά τη διάρκεια των περιοριστικών μέτρων της πανδημίας. Το Σάββατο 26 Σεπτεμβρίου στις 18.00 στα Ολύμπια στη Δράμα θα προβληθούν δώδεκα επιλεγμένα έργα του ENTER. Θα προβληθούν οι μικρού μήκους ταινίες «Touch me» του Γιώργου Ζώνη, «Destination Acropolis» του Σίμου Κακάλα, «Πλακάκια» της Εύης Καλογεροπούλου, «Φυτά εσωτερικού χώρου» του Δημήτρη Καραντζά, «Όταν κοιμάσαι ο κόσμος αδειάζει» του Βασίλη Κεκάτου, «Alter ego» της Μαρίας Παπαδημητρίου, «Βίντεο 2: Μέλη του σώματος, υφάσματα & σπορ» του Ευθύμη Φιλίππου, «st Dominique bd Arago» του Αντώνη Φωνιαδάκη, «Το μικρό καράβι (Ήταν ένα...)» του Ziad Antar, «The glove» του Eric Baudelaire, «Δαρβίνος, τι;» της Isabella Rosselini και του Paul Magid, «Ράθυμες μέρες» της Kat Valastur. Δύο από τους δημιουργούς που συμμετέχουν στο πρόγραμμα, ο Γιώργος Ζώνης και η Εύη Καλογεροπούλου, γράφουν για τις ταινίες τους.

Γιώργος Ζώνης, «Touch me»

Στη διάρκεια της πανδημίας, οι φόβοι έρχονται και πολλαπλασιάζονται. Επικρατεί ένα slow motion στις λογικές σκέψεις μέχρι ένα πολύ έντονο fast forward σε αγωνίες. Ένα out of focus βλέμμα πάνω στα γενικότερα πράγματα μέχρι ένα πολύ harsh net σε εξαντλητικές λεπτομέρειες. Μέσα σε αυτήν τη διπολική βασανιστική κατάσταση καλείσαι να δημιουργήσεις. Θεωρώ ότι όλα εξαρτώνται από την ένταση της πανδημίας. Προς το παρόν καλείσαι να δημιουργήσεις χωρίς νεκρούς στα διπλανά διαμερίσματα και στον ευρύτερο κύκλο σου. Οπότε συνεχίζεις με τους ίδιους όρους αγωνίας και έντασης που είχες και πριν συν τη διπλή αγωνία διαβίωσης σε νέους όρους που δεν έχεις φανταστεί. Όταν μπεις πάντως μέσα στη δημιουργική συνθήκη, νομίζω, μπορείς προσωρινά να αποκοπείς από τον κόσμο και τότε δεν υπάρχουν πανδημίες, τρικυμίες, εξεγέρσεις. Μέχρι να σου χτυπήσουν ξανά την πόρτα.

Εύη Καλογεροπούλου, «Πλακάκια»

Το γεγονός ότι έπρεπε να φτιάξω ένα έργο όσο ήμουν περιορισμένη στο σπίτι μου με κινητοποίησε να σκεφτώ άλλους τρόπους κινηματογράφησης. Έπρεπε να συμβιβαστώ με την ιδέα ότι θα έδινα την κάμερά μου και με κάποιες οδηγίες τηλεφωνικά στους συμμετέχοντες θα τραβούσαν οι ίδιοι τον εαυτό τους. Αυτή η ιδιόζουσα συνθήκη είχε πολύ ενδιαφέρουσες στιγμές και λήψεις καθώς οι συμμετέχοντες ήταν πιο αυθόρμητοι, ενώ ήταν ενδιαφέρον το γεγονός ότι οι ίδιοι έγιναν χειριστές της εικόνας τους. Συμμετέχουν ο προπονητής μου στο κικ μπόξινγκ και ο συνεργάτης ράπερ Νέγκρος του Μοριά που γράφει το καινούργιο του τραγούδι στο οποίο μιλάει για τη νυχτερινή του έξοδο στο κέντρο της Αθήνας. Το βίντεο τραβήχτηκε στο σπίτι του, αφού του έδωσα την κάμερα και μιλήσαμε σχετικά με το πώς να τραβήξει το υλικό του. Το δεύτερο μέρος του έργου πραγματοποιήθηκε σε ένα πλυντήριο αυτοκινήτων, το οποίο το βράδυ μεταμορφώνεται σε αίθουσα προπόνησης κικ μπόξινγκ όπου προπονούνται άτομα ανά δυάδες.

CLICK ENTER ON SHORT FILM

Twelve films from
the lockdown to be
screened in Drama

Editing **Panagiotis Frountzos**

Twelve films from the ENTER project, an Onassis Foundation programme, are extracted from laptops to premiere on the silver screen. The 43rd Drama Film Festival creates a new programme dedicated to films that were shot during the implementation of restrictive safety measures for the pandemic.

On Saturday, 26th September, at 18.00, at Olympia in Drama, twelve selected ENTER project films are to be screened. They are: "Touch me" by Yorgos Zois, "Destination Acropolis" by Simos Kakalas, "Tiles" by Evi Kalogiropoulou, "Houseplants" by Dimitris Karantzas, "As you sleep the world empties" by Vasilis Kekatos, "Alter ego" by Maria Papadimitriou, "Video 2: Body parts, fabrics and sports" by Eftimis Filippou, "St Dominique bd Arago" by Andonis Foniadakis, "The little boat" by Ziad Antar, "The glove" by Eric Baudelaire, "Darwin, what?" by Isabella Rosselini and Paul Magid, "Slothian Days" by

Kat Valastur. Two of the participating creators, Yorgos Zois and Evi Kalogiropoulou, tell us about their films:

Yorgos Zois, "Touch me"

During the pandemic fears manifest and multiply. Logical thinking moves in slow motion, while anxieties accelerate. Our view of things in general is out of focus, while a harsh net is put on every discouraging detail. Within this bipolar, agonising reality, you're called to create. I believe everything depends on the intensity of the pandemic. For now, it's about creating without dead neighbours or friends. So you go on under the same terms of stress as before, plus the double stress of surviving under new, unimaginable terms. When you enter a creative condition I think you can momentarily detach from the world, and then there are no pandemics, storms, uprisings. Until they come knocking again.

Things To do... AT DRAMA Festival

Saturday 26.9

14.00 – 18.00 | Κινηματογράφος
Ολύμπια
Κινηματογραφικά αφιερώματα:
Βραβευμένες ευρωπαϊκές ταινίες
- Short Matters 2019

18.00 – 20.00 | Κινηματογράφος
Ολύμπια
Κινηματογραφικά αφιερώματα:
Onassis Presents Enter
- Καλλιτέχνες του κόσμου δίνουν
φωνή στο σήμερα

20.00 | Δημοτικό Ωδείο
Τελετή λήξης – Απονομή βραβείων

14.00 – 18.00 | Olympia cinema
Special Screenings:
European Film Academy Awards
- Short Matters 2019

18.00 – 20.00 | Olympia cinema
Special Screenings:
Onassis Presents Enter
- Artists across the globe
interpret the present time

20.00 | Municipal Conservatory
Closing and Awards Ceremony

Evi Kalogiropoulou, "Tiles"

The fact that I had to make a film while confined at home motivated me to think of different ways to do it. I had to come to terms with the idea that I'd be entrusting my camera to the participants, along with a couple of instructions given over the phone, and they'd be filming themselves. This peculiarity bore many interesting moments and shots, as the participants were more impulsive, while the fact that they were had control of their own image intrigued them. The participants are my kickboxing trainer, and my friend, rapper Negros tou Moria, who is writing his new song that's about his nightly outings to the centre of Athens. The video was shot at his home, after I gave him the camera and we discussed how to get his material. The second part was shot in a carwash that turns into a kickboxing dojo every night, where people train in twos.

Oscars Qualifying
Festival
Four Competition
Sections
Innovative Agora
Doc Market

March 2021

23rd Thessaloniki
Documentary
Festival

Direction with Purpose

From its humble beginnings Raycap has built a worldwide organization with offices and manufacturing facilities throughout Europe and North America. Our factory located in the industrial area of Drama continues to provide stable long-term employment to the region.

Raycap is proud to be one of the region's largest employers and a major contributor to the local economy, and we are honored to support the artists and visionaries of the Drama International Short Film Festival.

Raycap

raycap.com

subtitles

ISSUE NUMBER 06
FRIDAY
SEPTEMBER 25,
2020

CULTURAL ORGANISATION
SHORT FILM FESTIVAL
IN DRAMA
MINISTRY OF CULTURE
& SPORTS
MUNICIPALITY
OF DRAMA

DAILY NEWSPAPER
OF THE 43rd DRAMA
INTERNATIONAL
SHORT FILM
FESTIVAL

Films, words, images

"I try not to think about you", confesses the main narrator at the beginning of Thelyia Petraki's film, "Bella", in her dream-like, but painful journey to the past, specifically to Athens in the year 1987, when anything was on the cards for her. Television's "Dark" meets the Grimm brothers' story in the bleak fairytale "Hansel", and the concept of spacetime takes a functional hue in Vivian Papageorgiou's project. "The boy is narcoleptic. He falls asleep everywhere". Nikos Pastras' "Melatonin" is a particular-at least in terms of narrative-love story (it's about a boy and a girl who meet and fall in love in a bar) since dialogue is non-existent, information is given via huge titles, and electronic music sets the beat. "You set things straight", says the father in Despina Kourti's "Old West", guiding his daughter into the next day, when he will be absent. An absence underscored by melancholic banjo music straight out of old western movies, whose reflection reaches present-day Greece. A bitter comment in the form of Miltiades Chris-

tides' "The Mouse Story" emphasises that there comes a time in all of our lives when the mouse inside us awakens. The film is sparsely worded (mice don't say much, anyway) but it shows a lot through the breaks in Yorgos Armous' monotonous routine, or when some cheese gives it flavour, or when watching the happy dream sequence from Frank Capra's "It's a wonderful life". Cinema can prove to be more flavorful than a piece of camembert cheese. In "Harmonica man", Makis Papadimitriou – who makes a delightful cameo in "The Mouse Story" – is a father who kidnaps his daughter to also share a moment of happiness with her. Alexandros Skouras, in a plain and non-negotiable way, shows that the bond in a sacred relationship can never be broken. Some scattered fragments of the films we enjoyed in the Festival's National Competition.

To be continued ...

Konstantinos Kaimakis